

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ἔρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
 Γρόμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὸ φράγκα εἶναι μὲ μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἕκα φράγκα καί στὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνο
 τὴν κλειθὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλιε κ' ἔκτὸ κ' ἐνηκασκ.,
 νέα δράσις Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ἰούσιος, ἐβδόμη,
 μοσχοβολοῦν οἱ ἐρόμοι.

Ἀριθμὸς ἐνέα, χίλια καὶ τριάντα
 καὶ τρανῶν Καισάρων σοβαρὰ συμβάντα.

**Παραίτησις σκληρὰ
 καὶ λίαν θλιβερά.**

Φ.— Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διήλιξάν νὰ κάνουνε μνημόσυνα
 τώρα ποὺ θάβανον, Περικλῆ, μνημόματα χαρμόσυνα
 κ' ἀπὸ τῆς Σάμου τὸ νησί κ' ἀπὸ τὰ ξένα μέρη
 κ' ὁ Πατισὰχ προνομία τῶν Ρῶμ. δὲν ὑποφέρει.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διήλιξάν μνημόσυνο νὰ κάνουν
 ὅτ' ἄν Βασιλεῖ τὸν μάρτυρα καὶ τὸν μαρμαρωμένον
 τώρα, ποὺ ἐβάλλησαν τρανοὶ σκηπτουχοὶ νὰ πεθάνουν
 τὸ δόλιο τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ τὸ σφυροζαυμένον.

Κύττα... σ'τὰ χέρια τῆς κρατεῖ
 κ' ἡ Ρωμηοσύνη λάβαρα
 τώρα, ποὺ πρέπειν κοπετοὶ
 μὲ λύραις ἀπ'τὰ Γκράβδαρα.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διήλιξάν νὰ κλάψουν οἱ καιμμένοι
 τώρα, ποὺ λύκοι καρτεροὺν τριγύρω λισσομένοι,
 τώρα, ποὺ πρέπειν δάκρυα νὰ χυθῶ ἡ Ρωμηοσύνη
 καὶ γιὰ τὸν Βοκοτόπουλο,
 τῆς Σόρας τάρχοντέπουλο,
 γιὰ κ' αὐτὸς μάρτυρῆσε μὲ τὴν Δικαιοσύνη.

Κλάψετε, φίλοι παῖδες,
 θεμιτοπόλιων πληθῆ,
 κλάψετε, κουνενέδες,
 καὶ τοῦτος παραιτήθη.

Παραίτησις σκληρὰ,
 μεγάλη συμφορὰ,
 κ' ἡ Φήμη μὲ φτερά
 παντοῦ τὴν διαλαλεῖ,
 καὶ πόνους προκαλεῖ.

Κτυπήσατε τὰ στήθη,
 καὶ τώρα παραιτήθη
 κ' αὐτὸς ὁ νέος Μίνως.

Καὶ μὲ τριγμοὺς ὀδόντων
 μεγάλων Σολομώντων
 προβάλλει νέον σμῆνος.

Κ' ἐγὼ παρὰ θρηγῶ
 γι' αὐτὸν τὸν Συριανό,
 μὰ κλαίω καὶ τὴν Σόρα.

Κ' ὅσο τὸν ἀνεῖλω
 τόσο καὶ ταλαιψῶ
 τῆς Θέμιδος τὴν μοῖρα.

Πάει τῆς Κυβερνήσεως
 κ' αὐτὸς ὁ στίλλος... κριμα!..
 καὶ τῆς μεταρρυθμίσεως
 κλαίω τὸ πρῶτον ὄμμα.

Κλαίω τὸν Βοκοτόπουλο μὲ μὴ θλιμμένη Μοῖσα,
 μὴ φαίνεσθε γι' αὐτὸν σκληροί,
 ποὺ θλιβερός ἀναχωρεῖ,
 καὶ πάει τώρα ἔξοριστος νὰ κινήγῃ σ'τὰ Κρούσα.

Μὲ τὴν Συγαριὰ σπασομένη
 καὶ μορφῇ συνειραζομένη
 πάει λένοντας κ' αὐτὸς
 ὁ τῆς Σόρας ζηλευτός.

Κλάψετε, χριστιανοί,
 ἄνδρα περιούσιον,
 ὅπου πῆγε νὰ γενῆ
 σφάγιον ἐκούσιον.

Κλάψετε τὸν ἄγιον,
 κλάψετε τὸ σφάγιον,
 καὶ θρηνεῖται πὰς ὄμω
 τὸν ἐπὶ σφαγῆν ἄμων.

Ἴδου κ' αὐτὸς ὁ κύριος
 ἐκούσιος προσφέρειται

ἀμνός ἐξιλαστήριος
κι' ὑπὲρ τὴν γῆν ἐξαιρείται.

Μαυροφόρα κι' ἡ θέμις ἐθρήνει,
ποῦ τῆς ἔλειψε τοῦτος ὁ θράχος...
τὰ παπούτσι κανεὶς δὲν τοῦ δίνει,
μὰ τὰ πέρνει 'στὸ χεῖρ μονάχος.

Συμφορὰ μαζί... καθόταν ὁ Μίνως
'στὸ πλευρὸ τῆς μὲ πρόσωπ' ὄχρῶ...
θὰ μοῦ φύγη; τοῦ λέει, κι' ἐκείνος
τὴν κυττάζει μὲ μάτι ψυχρῶ.

Θὰ σοῦ φύγω, κυρά μου τῆς λέει.
καὶ τὰ πρῶτα λησιμόνῃος κλέη,
καὶ μαζεῦωντας τόσα χαρτιὰ
τελευταῖα τῆς ρίχνει ματιὰ.

'Ἡ ματιὰ του τὴν ἔσφαξ' ἐκείνη,
μὴ μ' ἀφίνης σκληρότατα, μὴ...
ὅμως κάποιος τῆς λέει: μὴ θρῆνει,
πρέπει κι' ἄλλοι νὰ φάνε φωμί.

Σήμερα μαυρὸς οὐρανός,
παντοῦ μαυρίλας χρῶμα,
τέτοια μίλει κι' ὁ Συρνανός
καὶ χαίρετὰ τὸ κῆμα:

'Ἐχετε γειά, συντρόφοι μου, κι' ἐγὼ ψηλαρμνίζω,
δὲν θέλω νὰ σὰς τυρανιῶ καὶ νὰ σὰς βασανίζω.
Μονάχος παραιτήθηκα προτοῦ μὲ παραιτήσουν,
μονάχος παραιτήθηκα καὶ δίχως παρακάλια,
πρὶν πάλιν ἐπὶ πίνακος Σαλώμιας νὰ ζήτησουν
καὶ τὸ τρανὸ κεφάλι μου μὲ τῆλλα τὰ κεφάλια.

'Ἄνδρα μοι πάλιν ἐνεπέε πολλόπλαγκτον, ὦ Μωσοῦ,
ὅπου τὸν ἔμαρτύρησε θέμις πολυπαθοσοῦ,
κι' αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν ἐπόλαζε τὸν νόμο
καὶ τώρα λάσπη τόκοψε ν' ἀνοίξῃ σ' ἄλλους δρόμο.

'Ἄνδρα φάλε σιδαρόν,
ποῦ κι' οἱ φίλοι τὸν κτυποῦν
μὲ γενιάτ' κι' ἀπονιά.

'Ἄνδρα φάλε σοδαρόν
ποῦφυγε πρὶν νὰ τοῦ ποῦν:
ἄδεξασέ μας τὴν γωνιά.

Καὶ σὺ, δλάκα μὲ πατέντα,
θρῆνει τὸν παραιτηθέντα,
τὸν τῆς θέμιδος Νυμφίον.

Μὲ ψυχὴν ὀμῶς σκληρὰν
τὸν ἐπέταξαν βορὰν
εἰς τὸ θηριετροστῆτον.

'Ἄνδρα φάλε τὸν ἐν τέλει,
ποῦ σωφρόνους σιωπῶ...
τὸ χωρὶν σὰν δὲν σὲ θέλῃ
μὴ ρωτῆς γιὰ τὸν πατῶ.

'Ἄνδρα φάλε φωτοδότην
κι' ὑπερήφανον ἱππότην,
ὅπου ξεφρονίζει τώρα:

χαῖρε, θέμις μαυροφόρα,
πρὶς κι' ἀντίο Λεωνόρα.

Γιὰ δὲς καιρὸ, σαποκοιλιά,
ποῦ θάλεξαν τὸν Βασιλεῖα
νὰ κλάψουν τὸν μεγάλω.

Μέσα 'στῆς παρατήσεως
καὶ τῆς μεταρρομῆσεως
τὸν θρῆνω καὶ τὸν σάλω.

Γιὰ δὲς ἡμέρας σκυθρωπῆς
μνημόσυνα, κεφάλια,
ἐνθ' μὲ τόσης προκοπῆς
σαλπίσματα μεγάλα
ὁ κόσμος ξεκουφαίνεται,
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτη σκούζω
πῶς τὸ χωρὶν ποῦ φαίνεται
δὲν θέλει κολασῶ.

Τί καιρὸς, θρὲ Περικλέτω, γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι
τώρα, ποῦ γιὰ νᾶβρω στίχους
δὲς του καὶ κτυπῶ 'στὸς τοῦχους
τὸ ξερὸ μου τὸ κεφάλι.

Περὶ τῶν προνομίων τῶν ἀδελφῶν Σαμίων.

Π.—Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, συμπατριώτη,
τώρα ποῦ θ' ἀνακαλέσῃ τοὺς στρατοὺς του τὸ Ντιβάνι,
συγκινεῖται γιὰ τοὺς Ροδίμ καὶ γι' αὐτοὺς μὲ πόνο κλαίει,
καὶ στρατοὶ τοῦ πειναλέοι
στέκουν ἀγρυπνῶντες τῶν γινωστῶν μας προνομίων
εἰς τὴν νῆσον τῶν Σαμίων.

Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, θρὲ μπέχλιδάνη,
τώρα ποῦ θ' ἀνακαλέσῃ τοὺς στρατοὺς του τὸ Ντιβάνι,
δταν ἐπανεῖθ' ἡ τάξις μὲς 'στῆς Σάμου τὸ νησί,
μὰ καλὰ θὰ κεντάδῃς, ἀδελφοῦλη μου, καὶ σὺ
πῶς ἡ τάξις πιθανὸν νὰ μὴ ἐπανεῖθῃ διόλου
κι' ἀνακλήσεις τοῦ στρατοῦ νὰ μὴ γίνουιν καὶ τοῦ στέλου.

Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς ἀληθινὰ
τώρα, ποῦ γιναν κι' οἱ Τοῦρκοι πλάσματα θαλασσινά,
κι' ἔσκαρῶσανε καὶ στέλω
καὶ ζήτησιν νὰ παίξουν ρόλο
κατὰ θάλασσαν κι' αὐτοί,
καὶ τὰς πρώτας δοκιμὰς
ὡσὰν φίλοι ποητοῦ
τὰς ἐφήρμοσαν σ' ἐμάς.

Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, σαχλοθερέμη,
τώρα, ποῦ θὰ κευαλήσῃ μὲς 'στῆ Σάμω τὸ χαρμί.
ὁ Ρεοῦφ Πασσὰς ἐκείνος,
ὁ φιλέλλην ὁ τρανός,
κι' ἐλ' ἡ Σάμος χαρσοῦσεως
ἔμαθε τὸ γεγονός.

Τώρα, ποῦ ραχάτ-λουκοῦμι
τοὺς Σαμίους θὰ χορτάσῃ,
καὶ θὰ δειρῇ τὸν Κοπέση
μὲ Χανομῆσας πασοῦμι.

Γιὰ μνημόσυνα τρανὰ τί καιρὸς ἀλήθεια, δλάκα,
ἐνθ' στέλλουν τ' Ὀσμανεῖ μὲ τὴν διαμαντένια πλάκα,